

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **FK Slavoj Žatec z. s.**, IČO: 70200025
sídlem Stadion u Ohře 1635, 438 01 Žatec
zastoupený JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Na Poříčí 1079/3a, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. 11518/24/5100-10611-712244,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 4. 2024, č. j. 11518/24/5100-10611-712244, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. 11518/24/5100-10611-712244, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr č. 271/D/2016) Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 11. 2016, č. j. 2368063/16/2500-31472-505633, jímž byl žalobci podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 500 000 Kč. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i shora odkazované prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem žaloby stručně popsal dosavadní průběh projednávané věci, jakož i předcházejícího dotačního řízení. Následně namítl, že by pro něj úhrada vyměřeného odvodu znamenala hluboký zásah do jeho ekonomických toků, přičemž by byla znemožněna i samotná další jeho existence, který byl založen za jiným účelem, než je dosahování zisku. V dané věci by tak podle názoru žalobce došlo k absurdnímu důsledku, neboť by stát výběrem odvodu prakticky zlikvidoval činnost, kterou chtěl předmětnou dotací podporovat. Z ekonomických výsledků a z účetnictví žalobce je přitom zřejmé, že nemá na úhradu odvodu dostatek finančních prostředků. Uvalení odvodu by tedy s největší pravděpodobností vedlo k likvidaci hlavní veřejně prospěšné činnosti žalobce, přičemž nelze očekávat, že by jeho záchranu zajistil jakýkoliv jiný subjekt.
3. Dále žalobce konstatoval, že jej nebylo možno v rozhodném období považovat za veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Podle žalobce totiž nebyla naplněna první podmínka odkazovaného ustanovení, že by „*byl založen či zřízen za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu*“. Tento pojem je dle žalobce autonomním právním pojmem práva EU a jako takový musí být vykládán v kontextu příslušných směrnic, a to jednotně ve všech členských státech EU, tj. nikoliv ve světle národních právních řádů. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 10. 5. 2001 ve spojených věcech C-223/99 a C-260/99, *Agor Srl and Excelsior Snc di Pedrotti Bruna & C. v. Ente Autonomo Fiera Internazionale di Milano a Ciftat Soc. coop. arl.*
4. Žalovaný tedy měl vzít v potaz skutečnost, zda žalobce nese rizika spojená s výkonem své činnosti, zejména zda by jej v případě ekonomických obtíží stát (resp. město Žatec) nechal standardním způsobem zaniknout, nebo zda by bylo možno reálně předpokládat určitou formu jeho intervence, která by nebyla řízena pouze ekonomickými hledisky. Nést rizika spojená s výkonem činnosti přitom dle názoru žalobce není totéž jako nést náklady na financování činnosti, jak mylně dovodil žalovaný v odst. 59 napadeného rozhodnutí. I v případě naplnění podmínky převážného financování státem totiž nemusí nutně jít o činnost ke splňování potřeb ve veřejném zájmu. Zjištění žalovaného týkající se pouze otázky financování činnosti, a nikoliv otázky rozložení ekonomických rizik jsou tak pro danou věc nedostatečná a žalovaný se měl zabývat důkazy předloženými a navrženými žalobcem, které však chybně jako nerelevantní odmítl.
5. K tomu žalobce doplnil, že jako sportovní klub není úzce propojený se státem ani s městem Žatec, neboť jeho existence není kritická a důležitá pro uspokojování potřeb veřejného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

zájmu. Ostatně, město Žatec ve vyjádření uvedlo, že v případě ekonomických obtíží žalobce nebude činit intervenci pro zachování jeho činnosti. Žalobce tak nese rizika spojená s výkonem své činnosti a není úzce závislý na městu Žatec (resp. na státu). Skutečnost, že je žalobce finančně podporován dotacemi, pak neznámá, že obecně nepůsobí v tržním prostředí a že v případě sportovních klubů neexistuje konkurenční prostředí. Žalobce též není ovlivňován kontrolními ingerencemi státu, neboť hospodáří se svým majetkem, rozhoduje sám, a to zcela na základě principu péče řádného hospodáře. Žalobce také zmínil, že byl zřízen na základě soukromoprávního jednání k prosazování a ochraně zájmů svých členů, nikoliv k uspokojování veřejného zájmu. Žalovaný dle žalobce nesprávně posoudil i to, zda dotační prostředky představují financování či podporu aktivit žalobce bez specifického protiplnění, neboť nevzal v potaz fakt, že město Žatec je vlastníkem fotbalového hřiště a dalších přidružených ploch, a že tedy při financování rekonstrukce fotbalového hřiště došlo ke zvýšení hodnoty majetku města Žatec. Žalobce v dané části uzavřel, že nebyl převážně financován státem či veřejným zadavatelem ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 3. 10. 2000 ve věci C-380/98, *The University of Cambridge*, podle kterého lze za veřejné financování považovat pouze prostředky na činnost subjektu bez konkrétního protiplnění.

6. Podle žalobce jej proto nebylo možno považovat za veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, a tudíž nebyl povinen postupovat podle § 82 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách.
7. Jestliže se na něj z výše popsanych důvodů zákon o veřejných zakázkách nevztahoval, jeho povinnosti určoval výhradně obsah metodiky. Pravidla metodiky jsou přitom méně formalizovaná a přísná než ustanovení upravující jednotlivé typy zadávacích řízení v zákoně o veřejných zakázkách. Žalobce namítl, že v metodice nebyla stanovena obdobná povinnost jako v § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, ani nebyl nijak blíže definován zákaz diskriminace. Dále uvedl, že poskytovatel dotace svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích má příjemce dotace povinnost se pohybovat. Pokud zvolí při stanovení povinností neurčité právní pojmy, které nemají jednoznačnou zákonnou definici, musí následně unést i případné negativní důsledky vyplývající z ustálené zásady, dle které nelze neurčitost právního pojmu v dohodě o poskytnutí prostředků klást k tíži příjemci finančních prostředků. V řešeném případě nebyl zákaz diskriminace, který je neurčitým pojmem, v odkazované metodice nijak definován, což žalobci nebylo možno klást k tíži. Pokud zároveň dle metodiky nebylo v rozporu se zásadou diskriminace to, že lze písemně vyzvat jen tři uchazeče, pak nemohlo být v rozporu s touto zásadou pouhé prodloužení doby plnění u části zakázky, neboť i kdyby se zcela hypoteticky při stanovení této doby plnění v původních zadávacích podmínkách mohlo přihlásit více uchazečů, je zřejmé, že zadavatel byl dostatečně nakloněný tomu, aby dostal nabídku od co nejvíce uchazečů, neboť se jednalo o otevřenou nabídku, a do soutěže se tak mohlo přihlásit velké množství uchazečů, přičemž nedošlo k žádné diskriminaci ostatních uchazečů (žalobce si navíc změnu termínů realizace vyhradil v zadávacích podmínkách tak, že o této možnosti byli uchazeči informováni předem). V projednávané věci tak dle žalobce správce daně pochybil, pokud dospěl k závěru, že se žalobce dopustil podstatné změny práv a povinností vyplývajících ze smlouvy – tj. že porušil § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, a to z důvodu, že předmětná povinnost (zákaz podstatné změny smlouvy) na žalobce vůbec nedopadala. Jestliže žalobce žádnou výslovně stanovenou povinnost neporušil, nemohl se dopustit ani porušení rozpočtové kázně.

8. Nadto žalobce namítl, že nelze obecně dovodit, že každá změna termínů realizace je podstatnou změnou smlouvy, neboť vždy je třeba vycházet z individuálních skutkových okolností. Předmětná změna realizace části díla pak byla dle žalobce vyvolána objektivními okolnostmi, které žalobce nemohl nijak ovlivnit. Žalobce totiž vzhledem ke svým finančním možnostem změnil čas provedení díla tak, aby mohl dodržet své povinnosti vůči zhotoviteli díla. Extrémně tíživá finanční situace žalobce přitom byla způsobena objektivními okolnostmi, konkrétně nezákonným nastavením systému poskytování dotací z Programu 133510 ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“). Žalobce měl vzhledem k zásadám nadepsaného programu povinnost provést výběrové řízení před tím, než ministerstvo rozhodne o poskytnutí, či neposkytnutí dotace. Žalobce tak při zadávání předmětné zakázky nemohl předvídat, v jaké výši mu bude dotace poskytnuta, či zda mu bude vůbec poskytnuta. Kvůli špatně nastavenému systému poskytování dotací z předmětného programu tak v dané věci dle žalobce nelze hovořit o jakémkoliv řádném procesu, tedy o rovném zacházení se všemi žadateli o dotaci za obecným způsobem stanovených podmínek, neboť vzhledem k tomu, že nebyly stanoveny žádné váhy kritérií pro posuzování žádostí, byla *prima facie* aplikační praxe ministerstva zcela svévolná, což potvrdily i kontrolní závěry Nejvyššího kontrolního úřadu. Současně bylo do právní sféry žalobce zasaženo tím, že rozhodnutí o poskytnutí dotace nebylo stran nevyhovění části žádosti, resp. ve vztahu ke snížení poskytovaných finančních prostředků oproti žádosti, odůvodněno. Rozhodnutí o poskytnutí dotace tak bylo nejen vydáno pozdě ve vztahu k časovému zabezpečení realizace akce v řádném termínu, ale i na základě netransparentního procesního postupu. Nesprávné nastavení termínů v procesu poskytování dotace poskytovatelem dotace přitom vedlo k tomu, že v době rozhodnutí o poskytnutí dotace již musela být předmětná veřejná zakázka zadána. Žalobce proto neměl možnost zadat veřejnou zakázku až v okamžiku, kdy měl jistotu, či alespoň představu, o výši svých disponibilních finančních prostředků na danou akci, a to kvůli špatně nastavenému systému ze strany ministerstva, přičemž po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby o dotaci nežádal, či aby předmětnou zakázku zrušil, pouze z důvodu, že nemá dostatečné finanční zázemí pro realizaci celé akce.
9. Žalobce pak poukázal i na skutečnost, že ze správní praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) i z judikatury SDEU plyne, že pokud se jedná o změnu, která je nutnou reakcí na objektivní okolnosti, nelze dospět k závěru o porušení § 82 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách. Podle žalobce vzhledem k předmětu dané zakázky a k tomu, že byl posunut termín realizace pouze ve vztahu k malé části zakázky, nelze předpokládat, že by tato skutečnost měla potenciál ovlivnit účast dalších dodavatelů na předmětném zadávacím řízení. Navíc žalobce všechny potenciální dodavatele již v rámci realizace zadávacího řízení informoval o možnosti změny termínu realizace projektu vzhledem k finančním možnostem žalobce. Všichni dodavatelé měli možnost se seznámit s podmínkami žalobce, jejichž součástí byly i podmínky pro změnu termínu realizace projektu. Dodatek smlouvy byl tedy dle žalobce uzavřen v souladu s deklarovanými zadávacími podmínkami zadávacího řízení. Nejednalo se tak o změnu smlouvy, ale o využití možného postupu podle smlouvy v souladu se zadávacími podmínkami. V předmětné věci proto nebyl ohrožen účel regulace zadávání veřejných zakázek, a to zachování zdravého konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Nedošlo tak k nepřípustné podstatné změně realizační smlouvy – tj. k porušení zákona o veřejných zakázkách.
10. Následně žalobce uvedl, že i kdyby ve věci došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách, nelze toto porušení považovat za natolik závažné, že by bylo možno uvažovat o tom, že se

jedná o neoprávněné použití peněžních prostředků podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, neboť správními orgány nebylo zpochybněno, že došlo k řádnému naplnění účelu dotace. Žalobce totiž dotační prostředky použil zcela v souladu s podmínkami poskytovatele dotace, zejména beze zbytku naplnil účel poskytnuté dotace a v plné míře splnil stanovené závazné ukazatele a indikátory poskytnuté dotace. Pokud pochybení nemá vliv na účel dotace, nemůže se dle žalobce jednat o kvalifikované porušení rozpočtové kázně. Nelze tedy připustit jeho postih za nedodržení určité zákonné povinnosti, které bylo zapříčiněno orgány veřejné moci (resp. poskytovatelem dotace), jak už bylo žalobcem dříve popsáno. Případné pochybení pak bylo v podstatě administrativního charakteru a neohrozilo a ani nemohlo ohrozit veřejný zájem na účelném využívání prostředků ze státního rozpočtu. Podle žalobce tak žalovaný porušil ústavní pořádek (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky), jestliže žalobci uložil odvod za porušení rozpočtové kázně, neboť toto tvrzené porušení bylo způsobeno orgány veřejné moci.

11. Žalovaný dle tvrzení žalobce vyměřil ve věci také velmi vysoký odvod ve výši 25 % z celého objemu poskytnuté dotace (ačkoliv zároveň shledal, že účel dotace byl splněn a že první etapa projektu byla dokončena ve stanoveném termínu). Žalobce tedy s výší vyměřeného odvodu nesouhlasil, přičemž v tomto kontextu doplnil, že žalovaný nevzal v potaz veškeré skutečnosti rozhodné pro stanovení výše odvodu, jako jsou likvidační důsledky předmětného odvodu, pochybení poskytovatele dotace, složitost právní úpravy veřejných zakázek, ale i to, že spolu s odvodem ze zákona vzniká vysoké penále. Vzhledem k tomu, že úhrada odvodu (a penále) by pro žalobce měla výrazný dopad na samotném předmětu dotace a jeho udržitelnosti, došlo by v podstatě i k porušení podmínek dotace, a tedy opět k porušení rozpočtové kázně. Mezi podmínky pro poskytnutí dotace totiž patří i to, že majetek pořízený z dotace ze státního rozpočtu bude po dobu deseti let od jeho pořízení využíván za účelem, pro který byla dotace poskytována. Úhrada odvodu a penále by proto znamenala nenávratnou újmu ve vztahu k účelu předmětné dotace – tj. podpory materiálně technické základny sportu, resp. volného času mládeže prostřednictvím nestátních neziskových organizací. Výše vyměřeného odvodu tak v případě žalobce nebyla přiměřená jeho dopadu na samotnou činnost žalobce, ani povaze tvrzeného porušení rozpočtové kázně.
12. V posuzovaném případě dle žalobce s velkou pravděpodobností dojde v důsledku povinnosti uhradit odvod a penále k jeho zrušení a likvidaci – tedy nejen k zásahu do vlastnického práva, ale i k nedobrovolnému omezení základního práva se sdružovat. To ve vztahu k žalobci představuje nejtvrděší zásah do práva sdružovacího, neboť se *de facto* jedná o „absolutní sankci“. Nedobrovolné zrušení žalobce tak představuje radikální zásah do základního práva jeho členů na sdružování se ve smyslu čl. 20 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, což vede dle názoru žalobce k nutnosti upustit ve věci od uložení odvodu (a penále).
13. Žalobce dále namítl, že žalovaný v řešeném případě postupoval procesně nesprávně, neboť odmítl provést jím navržené důkazy. Předně žalobce v rámci vyjádření ze dne 20. 9. 2023 navrhl výslech zástupců města Žatec, čímž měla být prokázána nezávislost žalobce na městu Žatec, a tudíž i vyvráceny úvahy o tom, že by mohl být veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Ani odmítnutí důkazu v podobě vyjádření města Žatec ze dne 13. 2. 2024, které žalobce předložil v rámci svého vyjádření ze dne 14. 2. 2024, nebylo dle jeho názoru na místě. Zaprvé je diskutabilní, zda žalovaný důkaz skutečně neprovedl, když jej v odst. 61 napadeného rozhodnutí fakticky hodnotil a zadruhé je mylné tvrzení žalovaného, že tento důkaz nemá žádnou vypovídací potenci a je nadbytečný. Žalovaný tak žalobci svévolně znemožnil účinnou procesní obranu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

14. Závěrem žalobce zmínil také chybný procesní postup žalovaného z toho důvodu, že měl postupovat podle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a seznámit žalobce s tím, jakým způsobem se s navrženým důkazem – tj. s vyjádřením města Žatec ze dne 13. 2. 2024 – vypořádal a že jej hodnotí jako nedostatečný, aby tak dal žalobci prostor k případnému navržení dalšího dokazování. To ovšem žalovaný neučinil, ačkoliv ve vztahu k vyjádření města Žatec ze dne 7. 12. 2023, které hodnotil prakticky stejně, podle § 115 odst. 2 daňového řádu postupoval. Navíc je z obsahu napadeného rozhodnutí patrné, že se žalovaný vyjádřením města Žatec ze dne 13. 2. 2024 obsahově zabýval a hodnotil jej, tudíž lze stěží tvrdit, že důkaz neprovedl, a vyhnout se tak účelově povinnosti stanovené v § 115 odst. 2 daňového řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy za dané situace došlo ke zkrácení procesních práv žalobce, což mělo za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. K žalobním námitkám uvedl, že trvá na právním názoru vyjádřeném již v napadeném rozhodnutí, přičemž zrekapituloval, že ve věci znovu rozhodl v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 Afs 301/2020-78.
16. Dále žalovaný popsal, že v odst. 46 až 62 napadeného rozhodnutí rozebral veškeré relevantní skutečnosti, z nichž vyplynulo, že žalobce je veřejným zadavatelem. Žalobce byl totiž založen k účelu, kterým je uspokojování veřejného zájmu – konkrétně zabezpečování rozvoje fotbalu ve městě Žatci (tj. služba ve veřejném zájmu), jenž nemá průmyslovou ani obchodní povahu. Dle žalovaného žalobce neoperuje v konkurenčním prostředí a nevykonává ekonomickou činnost, která by v sobě zahrnovala nabízení služeb na trhu. Žalovaný též shledal, že žalobce byl v dotčeném období financován převážně státem či jiným veřejným zadavatelem. Teorii o zvýšení hodnoty majetku města pak žalovaný považoval za lichou, neboť se nejedná o žádné reálné specifické protiplnění, ale o ukázkový příklad finanční podpory související s aktivitou žalobce. Žalobce tedy podle žalovaného splňoval kumulativně podmínky uvedené v § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, a tudíž byl veřejným zadavatelem, resp. byl povinen postupovat a řídit se zákonem o veřejných zakázkách.
17. S odkazem na odst. 36 až 45 napadeného rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že žalobce uzavřením dodatku ke smlouvě o dílo umožnil podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy dle § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Tímto jednáním se tedy žalobce zároveň dopustil porušení zásady zákazu diskriminace deklarované v § 6 téhož zákona. Žalovaný k tomu zmínil, že dodatkem ke smlouvě došlo k rozdělení projektu, který měl být dokončen jako jeden celek nejpozději do 28. 11. 2014, na projekt realizovaný ve dvou etapách, přičemž I. etapa měla být dokončena do 30. 11. 2014, tedy dva dny po stanoveném termínu, a dokončení II. etapy mělo proběhnout do 30. 11. 2015. Změnu v samotné podstatě projektu, kterou lze považovat ve smyslu judikatury SDEU za změnu, jež ovlivnila účast jiných dodavatelů, pak dle žalovaného nebylo možno označit jinak než za změnu podstatnou. Na skutečnosti, že k porušení zákona o veřejných zakázkách došlo, podle názoru žalovaného nic nemění ani žalobcem tvrzený vliv objektivních okolností. Žalovaný též doplnil, že porušení rozpočtové kázně není správní delikt a nezkoumá se zde jakékoliv zavinění, tudíž odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí, nýbrž daní dle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu. Při zjištění porušení rozpočtové kázně tak správce daně

obligatorně ukládá odvod za jeho porušení. Správce daně, resp. žalovaný, nicméně ve věci zohlednil, že účelové určení peněžních prostředků bylo dodrženo – tj. peněžní prostředky byly vynaloženy na určený projekt, že zakázka byla zadávána v režimu otevřeného zadávacího řízení a že I. etapa projektu byla dokončena ve stanoveném termínu. Neoprávněným použitím dotačních prostředků je však nutno rozumět nejen jejich použití v rozporu s účelem, pro který byly poskytnuty, ale i jejich použití v rozporu s podmínkami, za kterých byly poskytnuty.

18. Vzhledem k okolnostem, které předcházely vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace (viz odst. 41 až 45 napadeného rozhodnutí), je dle žalovaného patrné, že žalobce ještě před uzavřením zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku a vyhodnocením podaných nabídek hodnotící komisí prokazatelně věděl, že v případě, že jeho žádosti o dotaci bude vyhověno, obdrží na realizaci projektu částku ve výši 10 000 000 Kč, tj. částku o 4 500 000 Kč nižší, než požadoval. I přesto však v zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku pokračoval, následně uzavřel s vítězným uchazečem smlouvu o dílo, ke které posléze o osm dní později uzavřel dodatek. Tvzení žalobce ohledně vlivu objektivních okolností tedy podle žalovaného nemůže obstát. Žalobce tedy mohl ve věci postupovat v souladu s § 84 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách a danou veřejnou zakázku zrušit.
19. Následně žalovaný konstatoval, že správce daně žalobci vyměřil odvod ve výši 25 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky – tj. ve výši 2 500 000 Kč. Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně přitom daňové orgány posoudily veškeré okolnosti porušení rozpočtové kázně (viz odst. 63 až 69 napadeného rozhodnutí). Žalovaný k tomu zmínil, že žalobce neoprávněně provedl podstatnou změnu smlouvy dle § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, což nebylo možno považovat za formální pochybení, neboť v konečném důsledku vedlo k porušení zásady zákazu diskriminace a mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Proto byl stanovený odvod za porušení rozpočtové kázně ve věci přiměřený a odpovídající závažnosti daného porušení.
20. Co se týče tvrzeného údajného (budoucího) zásahu do práv žalobce, žalovaný uvedl, že při zjištění porušení rozpočtové kázně je správce daně ze zákona povinen odvod uložit, přičemž v takovém případě nelze hovořit o zásahu do vlastnického práva či práva sdružovat se (viz odst. 73 napadeného rozhodnutí).
21. Neprovedení výsledku zástupců města pak žalovaný odůvodnil v odst. 59 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že výsledek zástupců města nemůže nijak přispět ke změně již zjištěného skutkového stavu. Nadto, svědek má vypovídat k věcem, které se skutečně udály a které vnímal svými smysly, nikoliv k hypotetické situaci, v důsledku čehož nemá takový důkaz v řešeném případě ani vypovídací potenci. Důkaz vyjádřením města Žatec poté žalovaný rovněž vyhodnotil jako nadbytečný, neboť měl sloužit k objasnění skutečnosti, jež byla v řízení již dostatečně prokázána, navíc se jednalo o důkazní prostředek s nedostatečnou vypovídací potenci, neboť z popisu žalobce ve vyjádření k seznámení bylo zřejmé, že se jedná o v současné době vystavené vyjádření hypotezující k okolnostem roku 2014. Výtka žalobce, že je diskutabilní, jestli žalovaný daný důkaz přece jen neprovedl, když jej fakticky hodnotil, je poté zcela mimoběžná, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze reagoval na tvrzení žalobce; samotný důkaz tak žalovaný nepochybně vyhodnotil jako nadbytečný.

Replika žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

22. V podané replice žalobce předně zmínil, že žalovaný přehlíží zásadní kritéria pro určení toho, zda byl žalobce založen za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu a zda má jeho činnost průmyslovou či obchodní povahu. Konstatování, že se určitý subjekt podílí na uspokojování zájmů občanů v určité oblasti, nemůže být podle žalobce jediným a dostatečným kritériem pro posouzení toho, zda se jedná o naplňování potřeb veřejného zájmu. Žalovaný přitom zcela opomenul posoudit další nezbytné kritérium, tj. zda jde o oblast, nad kterou si stát chce zachovat rozhodující vliv. V případě žalobce tomu tak totiž v žádném případě není, jelikož nelze tvrdit, že by si stát (či město Žatec) chtěl ponechat rozhodující vliv v oblasti fotbalových (popř. obecně sportovních) klubů a žalovaný pro takový závěr nemá jakýkoliv důkaz. Žalobce nebyl založen městem Žatec ani jinou státní institucí a žádná taková instituce nad ním nevykonává kontrolu. Jedná se o soukromý fotbalový klub, který samostatně rozhoduje o svém fungování, neřídí se pokyny žádného jiného subjektu a není žádným jiným subjektem kontrolován. Město Žatec tedy do fungování žalobce nijak nezasahuje. Fakt, že žalobce využívá pozemky města Žatec, čerpá dotace a město Žatec má zájem ho podporovat, z něj nečiní subjekt, který by byl pod kontrolou města Žatec či státu. Pro účely posouzení statusu veřejného zadavatele tak dle žalobce nejde o to, zda existuje ze strany města nebo státu finanční či jiná podpora, ale o existenci rozhodujícího vlivu. Podle žalobce též nelze uzavřít, že neziskový charakter subjektu automaticky vylučuje průmyslovou či obchodní povahu jeho činnosti. V tomto ohledu je totiž třeba vzít v potaz také to, zda žalobce vykonává činnost v podmínkách hospodářské soutěže (tj. v konkurenčním prostředí) a zda nese rizika spojená s výkonem činnosti. Žalobce pak dle jeho názoru působí v konkurenčním prostředí, neboť není jediným fotbalovým klubem v okolí, přičemž také nese rizika spojená s výkonem dané činnosti. Čerpání dotací ani jiná forma podpory ze strany města přitom nepředstavuje mechanismus kompenzace finančních ztrát a nelze pochybovat ani o tom, že by město Žatec (popř. i stát) připustil úpadek nebo jinou formu zániku žalobce. Ostatně fotbalové kluby obecně působí ve vysoce konkurenčním prostředí, když mezi sebou vedou boj nejen o hráče, ale také o diváky a sponzory, přičemž nejde o žádnou zdarma poskytovanou a státem garantovanou službu. Žalovaný se tedy dle žalobce otázkou existence soutěžního prostředí a způsobu hospodaření žalobce řádně nezabýval.
23. Dále žalobce uvedl, že jemu vytknutá změna smlouvy neměla žádný potenciál reálně ovlivnit vstup dalších dodavatelů do zadávacího řízení ani nemohla vést k jakékoliv jiné formě diskriminace dodavatelů. Žalobce si změnu termínů realizace vyhradil v zadávacích podmínkách tak, že o této možnosti byli uchazeči informováni předem. Zároveň žalobce podotknul, že vliv objektivních okolností je zásadním kritériem pro posouzení toho, zda vůbec došlo k porušení rozpočtové kázně, jak dovozuje judikatura Nejvyššího správního soudu.
24. Každé porušení je současně nutno individuálně posoudit dle principů vyložených judikaturou Nejvyššího správního soudu, která konstatovala, že ne každé porušení povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu. Žalovaný přitom sám v napadeném rozhodnutí potvrdil, že účel dotace byl žalobcem naplněn.
25. Následně žalobce zmínil, že požádal-li o částku 15 400 000 Kč, měl poskytovatel dotace povinnost rozhodnout právě na základě žádosti žalobce, tedy měl povinnost rozhodnout o jím požadované částce. Na této skutečnosti pak dle žalobce nemohlo nic změnit oznámení poskytovatele dotace, které bylo žalobci doručeno dne 5. 6. 2014, ze kterého se dozvěděl o

zařazení k zápisu do databáze dotace ve výši předběžně 10 000 000 Kč. Z dříve odkazované praxe ministerstva přitom podle žalobce plyne, že dne 25. 6. 2014 stále existovala určitá pravděpodobnost, že ministerstvo předpokládanou výši dotace ještě pozmění, a že bude například navýšena až na žalobcem požadovanou částku. Výše dotace však nebyla v tento moment jistá. Za této situace tedy žalobce nebyl oprávněn podle zákona o veřejných zakázkách předmětnou veřejnou zakázku zrušit. Žalobce tak nemohl dobrovolně zvolit a uvážít, zda se o dotaci bude dále ucházet, a případně rozhodnout o zrušení zadávacího řízení, a to z toho důvodu, že by mu hrozila pokuta, přičemž by porušil zákon o veřejných zakázkách (dotační podmínky). Žalobce poté v době, kdy obdržel rozhodnutí ministerstva, z něhož se podávalo, že obdrží nižší částku než požadovanou, již nemohl zodpovědně uvážít, zda bude schopen splnit své závazky, z nichž ministerstvo při rozhodování o jeho zařazení do programu veřejné podpory vycházelo. Žalobce měl totiž v této době již uzavřenou smlouvu s vítězným dodavatelem, a bylo tak zcela právně vyloučeno, aby ukončené zadávací řízení zrušil.

26. Co se týče přiměřenosti výše uloženého odvodu, žalobce nesouhlasil s tím, že by jemu připisované pochybení nemohlo být považováno za porušení s nejméně závažným charakterem, aby tak bylo odůvodněno uložení odvodu nižšího než 25 % z celkové částky dotace. K tomu zdůraznil, že případné pochybení žalobce neohrozilo a ani nemohlo ohrozit veřejný zájem na účelném využívání prostředků ze státního rozpočtu. Žalovaný podle žalobce nesprávně dospěl k závěru, že tu nebyl dán důvod ke stanovení výše odvodu pod hranici vymezenou v čl. I odst. 6 Přílohy 1 Pokynu Generálního finančního ředitelství č. GRF-D-27, resp. v čl. I bodu 15 Přílohy 1 Pokynu Generálního finančního ředitelství č. GRF-D-53. Při posouzení výše odvodu žalovaný neměl zohlednit ani veškeré skutečnosti rozhodné pro stanovení výše odvodu, jako jsou likvidační důsledky předmětného odvodu, pochybení poskytovatele dotace, složitost právní úpravy veřejných zakázek, a to, že spolu s odvodem ze zákona vzniká i vysoké penále.
27. Podle žalobce pak bylo bezpředmětné, že jsou v obecné rovině daňové orgány zákonem zmocněny k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, pokud v konkrétním případě extenzivní interpretací právní normy nepřipustně zasáhly do ústavně zaručených práv a svobod žalobce. Pokud by tedy soud neshledal výklad žalovaného jako jednoznačně chybný, podle žalobce lze konstatovat, že existující takové pochybnosti o jeho správnosti, které odůvodňují postup dle zásady *in dubio pro libertate*.
28. Závěrem repliky se žalobce neztotožnil ani s tím, že by jím v řízení navržené důkazy byly nadbytečné z důvodu, že dané skutečnosti již byly v řízení dostatečně prokázány, a z důvodu, že nemohly mít žádnou vypovídací potenci.

Posouzení věci soudem

29. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tím souhlasili.
30. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

31. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
32. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 17. 9. 2013 podal žalobce za níže vymezeným účelem žádost o poskytnutí dotace v celkové výši 15 400 000 Kč. Dne 27. 5. 2014 vydalo ministerstvo sdělení o zařazení žalobce do dotačního projektu s předpokládanou výší veřejné podpory v částce 10 000 000 Kč. Dne 30. 5. 2014 zpracoval žalobce zadávací dokumentaci k podlimitní veřejné zakázce zadávané v otevřeném řízení podle zákona o veřejných zakázkách uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek pod ev. č. zakázky 485113 s názvem „*Reko FS – UT3G*“. Předmětem veřejné zakázky byla rekonstrukce stávajícího fotbalového hřiště se škvárovým povrchem na nový povrch z umělého trávniku III. generace, oplocení hřiště a další s tím spojené práce s předpokládanou hodnotou zakázky ve výši 25 662 000 Kč bez DPH. Předpokládaný termín dokončení stavebních prací byl stanoven do 26. 11. 2014 a předání a převzetí díla do 28. 11. 2014 s tím, že dle čl. 3 odst. 9 zadávací dokumentace bylo stanoveno, že se uchazeč zavazuje přizpůsobit postup prací požadavkům zadavatele z hlediska jeho finančních a časových potřeb. Součástí zadávací dokumentace byl i návrh smlouvy o dílo, v jehož čl. IV. odst. 6 bylo uvedeno, že objednatel je oprávněn v průběhu plnění smlouvy upravovat termíny realizace a rozsahu díla v závislosti na výši svých disponibilních finančních prostředků. Daná zakázka byla následně uveřejněna ve Věstníku veřejných zakázek, přičemž dle oznámení o zakázce byla lhůta pro doručení nabídek stanovena do 17. 6. 2014. Jako vítězná byla poté posouzena nabídka společnosti SPORTECH CZ S.E., IČO: 29266793, se sídlem Újezd 450/40, 118 00 Praha 1, na zhotovení díla za cenu 18 799 972 Kč bez DPH. Dne 22. 7. 2014 vypracoval žalobce investiční záměr k žádosti o dotaci z programu 133510 pro rok 2014, v němž deklaroval celkové náklady na akci ve výši 14 500 000 Kč, z toho 10 000 000 Kč ze státního rozpočtu a 4 500 000 Kč z vlastních zdrojů. Dne 31. 7. 2014 uzavřel žalobce jako objednatel se společností SPORTECH CZ S.E. jako zhotovitelem smlouvu o dílo, jejímž předmětem byla realizace stavby s názvem „*Reko FS – UT3G*“ za sjednanou celkovou cenu 22 747 966 Kč včetně DPH. Termín dokončení stavebních prací byl stanoven do 26. 11. 2014 a předání a převzetí díla do dne 28. 11. 2014 s tím, že dle čl. 4 odst. 6 smlouvy bylo stanoveno, že je objednatel oprávněn v průběhu plnění smlouvy upravovat termíny realizace díla a rozsah díla v závislosti na výši disponibilních finančních prostředků. Dne 8. 8. 2014 uzavřel žalobce se zhotovitelem dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo, na základě kterého byla doba plnění díla rozdělena na dvě etapy, kdy termín dokončení I. etapy byl stanoven do 30. 11. 2014 a termín dokončení II. etapy pak do 30. 11. 2015. Obdobným způsobem bylo do dvou etap rozděleno i vyplacení sjednané ceny o dílo. Dne 10. 9. 2014 rozhodlo ministerstvo o poskytnutí dotace žalobci ve výši 10 000 000 Kč s tím, že dalších 4 500 000 Kč bude pocházet z vlastních zdrojů žalobce. Součástí rozhodnutí byly i Závazné podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu, v nichž bylo mimo jiné stanoveno, že výběr zhotovitelů a dodavatelů stavebních prací, služeb a dodávek se řídí zákonem o veřejných zakázkách a rovněž metodikou. Z předmětné metodiky soud zjistil, že stanoví (viz úvodní ustanovení) povinnost řídit se jejími ustanoveními v případě veřejných a dotovaných zadavatelů definovaných dle zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

o veřejných zakázkách a dále ostatních zadavatelů, pokud je jejich zakázka financována z investičních dotačních programů ministerstva. Zatímco veřejný a dotovaný zadavatel musí (viz čl. 1.2) postupovat při zadávání zakázek dle režimu zákona o veřejných zakázkách či podle metodiky v případě, kdy zákon svou aplikaci vylučuje, ostatní zadavatelé užijí jednotlivá ustanovení metodiky. Všechny kategorie zadavatelů jsou pak povinny (viz čl. 4.1) při zadávání zakázek dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

33. Správce daně pak zprávou o daňové kontrole ze dne 10. 11. 2016 shledal porušení § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, jehož se měl žalobce dopustit uzavřením dodatku ke smlouvě o dílo. Tím došlo k podstatné změně smlouvy a v důsledku toho i k omezení okruhu uchazečů, kteří by jinak bývali podali nabídku, pokud by byla nově stanovená lhůta k plnění uvedena již v zadávací dokumentaci – porušení zásady zákazu diskriminace. S ohledem na uvedené byla žalobci stanovena povinnost provést odvod v rozsahu 25 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky, kdy správce daně při posuzování závažnosti pochybení přihlédl i k tomu, že I. etapa projektu byla dokončena ve stanoveném termínu a že poskytnuté finanční prostředky byly využity na sjednaný účel. Dne 18. 11. 2016 vydal správce daně platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 500 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný zamítavým rozhodnutím ze dne 16. 6. 2017.
34. Žalobce následně nadepsané rozhodnutí žalovaného o odvolání napadl správní žalobou, přičemž zdejší soud rozsudkem ze dne 25. 11. 2020, č. j. 15 Af 94/2017-184, tuto žalobu zamítl. Žalobce nicméně proti rozsudku zdejšího soudu podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 Afs 301/2020-78, odkazovaný rozsudek zdejšího soudu i rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně vyslovil, že *„bude na žalovaném, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda žalobce nenaplní definici jiného zadavatele podle zákona o veřejných zakázkách, než je dotovaný zadavatel. Žalobce je sportovní klub. Je proto možné, že je převážně financován jiným veřejným zadavatelem nebo státem. Mohl by proto být veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2. zákona o veřejných zakázkách. Protože však tato otázka nebyla dosud správními orgány řešena, je na žalovaném, aby se jí zabýval jako první. (...) Dospěje-li žalovaný k závěru, že žalobce není zadavatelem podle § 2 zákona o veřejných zakázkách, posoudí, zda žalobce nejednal v rozporu s metodikou. V této souvislosti žalovaný vezme v potaz, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu musí být pravidla stanovená poskytovatelem dotace jednoznačná, určitá a srozumitelná (...). To však nevylučuje to, že mohou být tato pravidla obecná, včetně odkazu na základní zásady zadávacího řízení (...).“*
35. Žalovaný poté ve věci znovu jednal a rozhodl již shora popsáním žalobou napadeným rozhodnutím.
36. Soud se nejprve zabýval pro věc stěžejní námitkou, zda byl žalobce povinen podřídít se režimu zákona o veřejných zakázkách, resp. zda byl veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, jak vyhodnotil v napadeném rozhodnutí žalovaný.
37. Podle § 2 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že za zadavatele veřejné zakázky se pro účely tohoto zákona považuje veřejný, dotovaný a sektorový zadavatel. Dle odst. 2 téhož ustanovení je veřejným zadavatelem a) Česká republika, b) státní příspěvková organizace, c) územní samosprávný celek nebo příspěvková organizace, u níž funkci zřizovatele vykonává územní samosprávný celek, d) jiná právnická osoba, pokud 1. byla založena či zřízena za

účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a 2. je financována převážně státem či jiným veřejným zadavatelem nebo je státem či jiným veřejným zadavatelem ovládána nebo stát či jiný veřejný zadavatel jmenuje či volí více než polovinu členů v jejím statutárním, správním, dozorčím či kontrolním orgánu.

38. K tomu je možno doplnit též odkaz na komentářovou literaturu, ze které se podává, že v případě subkategorie veřejných zadavatelů dle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách „je nezbytné, aby u takové osoby došlo ke kumulativnímu naplnění hned několika podmínek. Za předpokladu, že daný subjekt veškeré zákonem o veřejných zakázkách vymezené podmínky splňuje, je považován za veřejného zadavatele, i když formálně do soustavy veřejné správy nenáleží. Takový veřejný zadavatel pak zadává veškeré veřejné zakázky v režimu zákona o veřejných zakázkách. (...) První podmínkou je, že se musí jednat o právnickou osobu. (...) Druhou podmínkou je, že tato právnická osoba musí být založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. Tuto podmínku je třeba považovat za splněnou nejen tehdy, byla-li právnická osoba za uvedeným účelem zřízena či založena, ale rovněž tehdy, poskytuje-li v době pořizování dodávek, služeb či stavebních prací fakticky činnost, která naplňuje kritéria této podmínky, bez ohledu na to, zda byla k provádění této činnosti zřízena či založena. K výkladu pojmu průmyslová či obchodní povaha určité činnosti je možné uvést, že pravděpodobnost průmyslové nebo obchodní povahy činnosti se zvyšuje tehdy, pokud příslušný subjekt provozuje činnost za jinak běžných tržních podmínek, jeho činnost primárně směřuje k dosažení zisku a tento subjekt nese veškerá rizika, která jsou s výkonem jeho činnosti spojená. (...) Termín potřeby ve veřejném zájmu nevylučuje potřeby, které jsou nebo mohou být plněny také soukromými podnikateli. Osoba soukromého práva se může skutečně stát veřejným zadavatelem, ovšem pouze tehdy, vykonává-li činnost, nad níž si stát vyhradil kontrolu, čímž tento deklaroval fakt, že potřeba řádného výkonu takové činnosti je potřebou ve veřejném zájmu. Obecně lze za potřeby veřejného zájmu označit takové, které se z důvodů spojených s veřejným zájmem stát rozhodl poskytovat sám nebo nad kterými si chce zachovat rozhodující vliv. (...) Třetí podmínkou je, že tyto právnické osoby jsou buď: - financovány převážně státem či jiným veřejným zadavatelem; nebo alternativně – jsou státem či jiným veřejným zadavatelem ovládány; nebo alternativně – stát či jiný veřejný zadavatel jmenuje či volí více než polovinu členů v jejím statutárním, správním, dozorčím či kontrolním orgánu. Podmínka převážného financování ze strany veřejného zadavatele (potažmo státu) je splněna tehdy, pokud byla dotčená právnická osoba založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu (případně převzala odpovědnost za jejich uspokojování) neprůmyslové a neobchodní povahy, a pokud takovou činnost vykonává s využitím finančních prostředků pocházejících od státu či jiných veřejných zadavatelů. Pojem „financování převážně veřejnými zadavateli“ je třeba ve světle judikatury ESD chápat tak, že ze zdrojů dotčených veřejných zadavatelů musí být více než polovina všech příjmů (včetně příjmů pocházejících z obchodních aktivit) kryta ze strany státu či jiného veřejného zadavatele. Tento poměr by měl být sledován za období rozpočtového roku. Není-li tato právnická osoba převážně financována prostředky pocházejícími od veřejných zadavatelů či státu, postačí, že se jedná o takovou právnickou osobu, která je uvedenými veřejnými zadavateli či státem ovládána. Konečně poslední alternativní možnosti v rámci třetí podmínky je, že stát či veřejný zadavatel jmenuje či volí více než polovinu členů v jejím statutárním, správním, dozorčím či kontrolním orgánu.“ (viz Podešva, V., Olík, M., Janoušek, M., Stránský, J., a kol.: *Zákon o veřejných zakázkách: Komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 2, nebo srov. Jurčík, R.: *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 4. vydání., C. H. Beck, Praha: 2015, k § 2).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

39. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 As 132/2018-59, vyslovil, že „zákon o veřejných zakázkách do právního řádu České republiky implementoval směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. 3. 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby. Podle judikatury SDEU pak musí být podmínky, které pro označení určitého subjektu jako veřejného zadavatele vymezují směrnice, splněny kumulativně (srov. rozsudky SDEU ze dne 1. 2. 2001, ve věci C-237/99, Komise proti Francii, ze dne 10. 4. 2008, ve věci C-393/06, Ing. Aigner, ze dne 10. 11. 1998, ve věci C-360/96, BFI Holding, ze dne 10. 5. 2001, ve spojených věcech C-223/99 a C-260/99, Agora a Excelsior, a ze dne 27. 2. 2003, ve věci C-373/00, Adolf Truley). Z § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že aby bylo možné jinou právnickou osobu považovat za veřejného zadavatele ve smyslu tohoto ustanovení, musí být kumulativně splněny podmínky uvedené pod bodem 1 a zároveň alespoň jedna z podmínek alternativně uvedených pod bodem 2.“ V rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 8 Afs 242/2017-32, Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „cílem směrnic v oblasti zadávání veřejných zakázek je mimo jiné vyloučit možnost, že se subjekt financovaný nebo řízený státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty nechá vést jinými než hospodářskými úvahami (srov. rozsudek SDEU ze dne 10. 4. 2008, ve věci Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH, C-393/06, a judikaturu v něm citovanou). Zákon o veřejných zakázkách podřazením tzv. jiných právnických osob pod veřejné zadavatele rovněž sleduje zamezení nehmotnému nakládání s veřejnými prostředky. Při posuzování, zda konkrétní právnická osoba je či není veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, je proto třeba vyloučit ty právnické osoby, které jsou činné na vlastní účet a odpovědnost a za účelem dosažení zisku. Snaha o dosažení zisku by totiž sama o sobě měla zaručovat hospodárné nakládání s prostředky bez nutnosti zákonné regulace.“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010-399, a ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 211/2016-106).
40. V souzeném případě přitom bylo sporné již naplnění prvního bodu § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách – tj. zda byl žalobce založen či zřízen za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu tedy bylo nutné předně posoudit, zda činnost žalobce směřuje k uspokojování potřeb veřejného, resp. obecného zájmu, teprve poté lze totiž zkoumat, zda takové potřeby nemají obchodní či průmyslovou povahu (srov. rozsudek SDEU ze dne 22. 5. 2003, ve věci C-18/01, Riitta Korhonen, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010-399, či ze dne 6. 9. 2018, č. j. 8 Afs 242/2017-32).
41. K tomu je především třeba uvést, že ve světle dlouhodobé rozhodovací praxe SDEU jsou potřeby veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu chápány jako potřeby, které jsou uspokojovány jinak než dostupností zboží a služeb na trhu, a které se stát, z důvodů obecného zájmu, rozhodl poskytovat sám, nebo nad kterými si přeje udržet rozhodující vliv. Při posuzování toho, zda je či není potřeba v obecném zájmu nemající průmyslový ani obchodní charakter přitomna, musí být vzaty v úvahu všechny relevantní právní a faktické prvky, jako okolnosti převládající v době, kdy byl dotyčný subjekt zřizován a podmínky, za kterých vykonává svoji činnost (srov. např. rozsudky SDEU ze dne 10. 11. 1998, ve věci C-360/96, BFI Holding, a ze dne 22. 5. 2003, ve věci C-18/01, Riitta Korhonen).
42. Zároveň je nutno zmínit, že legální definice veřejného zájmu neexistuje. Ústavní soud konstatoval, že „dle judikatury obecných soudů je obstarávání věcí veřejného zájmu činností,

která souvisí s plněním úkolů, týkajících se věci obecného zájmu, tedy nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb, pokud se jedná o záležitosti obecného (veřejného) zájmu. Lze souhlasit s tím, že výklad tohoto pojmu různými soudy může vytvářet dojem, že není jednotný, neboť zákon neposkytuje žádnou definici konkrétních pojmových znaků pro jeho posouzení (...). Složitost života společnosti vylučuje schopnost objektivně (v zákonech) formulovaného práva postihnout svými výčty a definicemi veškerou variabilitu jeho projevů. Proto v této souvislosti vystupuje do popředí právě úloha soudů při interpretaci tohoto pojmu a při jeho aplikaci na jednotlivé případy.“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 6/98). „Pojem veřejný zájem je třeba chápat jako takový zájem, který by bylo možno označit za obecný či obecně prospěšný zájem.“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 3. 1996, sp. zn. I. ÚS 198/95, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 As 132/2018-59). Nejvyšší soud vymezil věci obecného zájmu takto: „Spadá sem obstarávání všech úkolů, na jejichž řádném splnění má zájem celá společnost nebo alespoň větší skupina občanů. Jde o každou činnost, která souvisí s plněním společensky významných úkolů, tedy nejen o rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i o uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, zdravotních, sociálních, kulturních a jiných potřeb. I když se od roku 1990 výrazně diferencuje oblast veřejná a soukromá, neznamená to, že je vyloučena možnost takového posouzení i v případech některých vztahů upravovaných některými oblastmi klasického práva soukromého, pokud výrazně zasahují do oblasti obecného zájmu.“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2002, sp. zn. 4 Tz 77/2002). Nejvyšší správní soud pak v kontextu uspokojování potřeb veřejného zájmu v rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010-399, judikoval, že „veřejný či obecný zájem je možno v dané souvislosti chápat jako protiklad zájmů soukromých, od nichž se odlišuje tím, že okruh osob, jimž takový zájem svědčí, je vždy neurčitý. Z této povahy potřeb veřejného či obecného zájmu pak vyplývá také zvláštní zájem na zabezpečení jejich uspokojování, projevující se např. tím, že takové potřeby jsou uspokojovány buďto přímo prostřednictvím státu či stát si nad uspokojováním těchto potřeb ponechává kontrolu, ať již přímo či prostřednictvím ovlivňování podmínek, za nichž uspokojování potřeb v obecném zájmu probíhá.“ Obdobně SDEU v rozsudku ze dne 10. 4. 2008, ve věci C-393/06, Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH, konstatoval, že „je v tomto ohledu lhostejné, že uvedené potřeby jsou nebo by mohly být uspokojovány rovněž soukromými podniky. Podstatné je, že se jedná o potřeby, které se stát či regionální nebo místní orgány z důvodu obecného zájmu obvykle rozhodne uspokojovat sám nebo nad kterými si zamýšlí ponechat určitý rozhodující vliv.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 8 Afs 242/2017-32).

43. Soud poté rekapituluje, že v nyní projednávané věci žalovaný spatřoval splnění první podmínky § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách v tom, že „účel, k němuž byl žalobce založen, je uspokojováním veřejného zájmu, který nemá průmyslovou ani obchodní povahu, neboť žalobce je fotbalovým klubem s právní formou spolek, jehož účel je ve spolkovém rejstříku vedeném pod sp. zn. L 3541 u Krajského soudu v Ústí nad Labem uveden jako: Zabezpečovat kompletní rozvoj fotbalu v příslušném teritoriu a vytvářet svým členům podmínky pro jejich činnost a) vytvářet ekonomické podmínky pro rozvoj své činnosti b) vytvářet podmínky a odpovídat za rozvoj sportovní přípravy svých členů c) chránit práva svých členů v souvislosti s činností FK.“ Žalovaný tudíž shledal, že „žalobce byl založen za účelem zabezpečování rozvoje fotbalu ve městě Žatci, což chápe jako službu ve veřejném zájmu, jinými slovy službu občanům města Žatec.“ Zároveň žalovaný vyhodnotil, že služba poskytovaná žalobcem nemá průmyslovou ani obchodní povahu a že žalobce jako spolek nebyl založen za účelem

dosahování zisku, přičemž nepůsobí ani ve standardních tržních podmínkách, neboť je jeho činnost dotována z veřejných prostředků. Podle žalovaného tedy „žalobce ve městě Žatec zajišťuje takový druh služeb, na jejichž zajištění má město Žatec zájem a na jejichž financování se podílí, přičemž spoluúčast veřejného financování lze v takových případech brát jako ukazatel přítomnosti veřejného zájmu na zajištění příslušných služeb.“

44. Vycházejí ze všeho výše popsaného soud v řešeném případě nicméně upozorňuje na fakt, že žalobce je právnickou osobou – spolkem (fotbalovým klubem), který byl založen na základě soukromoprávního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 As 132/2018-59). Cílem činnosti žalobce je rozvoj fotbalu v příslušném teritoriu (města Žatec) a vytváření podmínek jeho členům pro jejich činnost (viz výpis ze spolkového rejstříku). Prospěch ze žalobcem prováděné činnosti tak mohou mít jen jeho členové, popř. zájemci o žalobcem poskytovanou činnost, kterou je obstarávání rozvoje fotbalu v rámci chodu jednoho konkrétního fotbalového klubu ve městě Žatec. Činnost žalobce tedy dle hodnocení soudu uspokojuje toliko určité potřeby soukromých subjektů, které usilují o rozvoj fotbalu v daném místě, a to prostřednictvím žalobce jako fotbalového klubu. Podle názoru soudu je tak ve věci evidentní, že činnost žalobce nesvědčí neurčitěmu okruhu osob, resp. nelze bez dalšího uzavřít, jak učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, že by právě žalobce v souvislosti s rozvojem fotbalu v teritoriu města Žatec obstarával úkoly, na jejichž řádném splnění má zájem celá společnost nebo alespoň větší skupina občanů města Žatec.
45. V posuzovaném případě ostatně nelze shledat ani shora citovanou judikaturou vymezený zvláštní zájem na zabezpečení uspokojování potřeby veřejného zájmu – zde jím má být rozvoj fotbalu v teritoriu města Žatec žalobcem. Ten by se totiž projevil např. tím, že by takovou potřebu uspokojoval přímo stát nebo město Žatec, či si nad uspokojováním této potřeby ponechal stát nebo město Žatec kontrolu, ať již přímo či prostřednictvím ovlivňování podmínek, za nichž uspokojování dané potřeby v obecném zájmu probíhá.
46. K tomu pak zdejší soud uvádí, že u řady činností vykonávaných na základě soukromoprávních závazků lze jistě vysledovat zájem státu či veřejnosti na tom, aby byla činnost vykonávána určitým způsobem, v určité kvalitě či s určitými garancemi. Tato skutečnost ovšem nemůže znamenat, že dochází k uspokojování potřeb veřejného zájmu. Při takto extenzivním výkladu by totiž za činnost vykonávanou ve veřejném zájmu bylo možné považovat prakticky jakoukoliv činnost regulovanou kogentními normami (a to dokonce i kogentními normami soukromého práva), neboť jejich kogentnost je právě projevem určitého zájmu státu (tedy obecného zájmu) na způsobu výkonu dané činnosti. Aby se jednalo o uspokojování potřeb veřejného zájmu, musí být kontrola činnosti nadstandardní, vymykající se běžné veřejnoprávní regulaci. Pouze v takovém případě by bylo možné vysledovat snahu státu či města Žatec ponechat si nad uspokojováním dané potřeby kontrolu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2017, č. j. 31 Af 13/2016-144, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 8 Afs 242/2017-32). Nadto se musí jednat o kontrolu konkrétní, nikoliv obecnou, směřující vůči neurčitěmu okruhu subjektů v rámci určitého odvětví (např. sportovní kluby). Možno v tomto ohledu odkázat i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Afs 111/2008-91 a č. j. 9 Afs 5/2009-91, v nichž bylo vysloveno, že „je třeba při těchto úvahách odlišit ingerence státu ve smyslu konkrétním (zasahování do podnikatelské činnosti konkrétního subjektu) a ingerence ve smyslu obecném (obecná kontrola státu ve veřejném zájmu nad činností všech zdravotnických zařízení za účelem zaručení určité kvality jimi poskytovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

služeb, spočívající v kontrole nad dodržováním zákonem stanovených podmínek pro provoz zdravotnických zařízení a výkonem zdravotnických služeb).“

47. Vzhledem k uvedenému je tak v daném ohledu možno uzavřít, že ačkoliv jistě existuje obecný zájem státu, popř. města, na uspokojování potřeb občanů a právnických osob v oblasti sportovní (resp. i kulturní), nelze za garanta takového obecného zájmu považovat právě žalobce. Adresáty služeb žalobce jsou totiž individuální osoby soukromého práva, nikoliv širší veřejnost ve smyslu už nadepsané judikatury. Jinými slovy, v posuzovaném případě se fakticky jedná o běžnou činnost konkrétního fotbalového klubu – spolku jako osoby soukromého práva, který má za cíl „toliko“ rozvoj fotbalu v příslušném teritoriu města Žatec a vytváření podmínek jeho členům pro jejich činnost. Tuto činnost tedy zjevně neprovádí stát ani město Žatec a ani z ničeho nevyplývá, že by si nad touto činností ponechal stát či město Žatec kontrolu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010-399). Jak přitom plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Afs 111/2008-91, a ze dne 21. 10. 2010, č. j. 9 Afs 74/2010-254, podmínka kontroly ze strany státu je splněna pouze v případě bezprostřední ingerence z pozice vrchnostenského subjektu, přičemž se musí jednat o ingerenci ve smyslu konkrétním, tj. zasahování do činnosti konkrétního subjektu; nepostačí ingerence ve smyslu obecném. V této souvislosti je pak ve věci patrné, že žalobce o své činnosti rozhoduje sám svými orgány, které fungují za standardních podmínek jako v případě jiných běžných spolků – fotbalových klubů, založených na základě soukromoprávního jednání (resp. bez přímé účasti státu či města Žatec). Kontrolou pro účely posouzení naplnění prvního bodu § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, tj. kontrolou svědčící ve prospěch závěru o uspokojování potřeb veřejného zájmu, je přitom nutno chápat pouze nadstandardní ingerenci státu (popř. města) nad rámec běžných oprávnění, tj. nad rámec běžného dozoru či ovládání. K tomu je nutno připomenout, že je v daném kontextu nutno důsledně rozlišovat podmínky pod body 1 a 2 § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách tak, aby toto rozlišení neztratilo smysl.
48. Soud zároveň nijak nepopírá, že stát či město Žatec může mít vliv na chod žalobce (např. prostřednictvím jeho dotování), sama tato skutečnost však pro závěr, že činnost tohoto subjektu vede k uspokojování potřeb veřejného zájmu, nestačí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 8 Afs 242/2017-32).
49. Na tomto hodnocení pak nemohlo nic změnit ani vyjádření samotného města Žatec ze dne 29. 5. 2023, v němž bylo uvedeno, že žalobce je významným sportovním klubem historicky působícím na území města Žatec, přičemž město jeho aktivity a působení po celou dobu významným způsobem podporuje a poskytuje mu pravidelně každoročně dotace. Ostatně město Žatec ve vyjádření ze dne 7. 12. 2023 též vysloвило, že nebude rozhodovat o případné dotaci pro žalobce v částce napadeným rozhodnutím stanoveného odvodu, a to ani za situace, že by muselo dojít k likvidaci žalobce. Stejně tak na výše učiněném závěru soudu nic nemění ani prosté a zcela povšechné vyjádření ministerstva jako poskytovatele dotace, že „*po konzultaci s odborem majetkoprávním a veřejných zakázek v návaznosti na skutečnosti a zjištění, které jsou Vámi (pozn. soudu – žalovaným) popsány v samotné Výzvě k poskytnutí informací, byly splněny podmínky dle § 2 odst. 2 písm. d) tehdy platného zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách a daňový subjekt tedy lze považovat za veřejného zadavatele.*“
50. Zdejší soud tak po komplexním posouzení toho, zda žalobce byl založen či zřízen za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, vycházející zejména z nadepsané judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu, v řešeném případě uzavírá, že žalobce uvedené kritérium

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

dle prvního bodu § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách nesplňuje. Žalobce totiž podle názoru soudu přímo nezajišťuje potřebu veřejného zájmu, jeho činnost svědčí určitému omezenému okruhu osob, přičemž není podrobena vrchnostenské kontrole ve smyslu už shora popsáního judikaturního výkladu tohoto pojmu.

51. Vzhledem k tomu se tedy soud již dále nezabýval tím, zda má či nemá činnost žalobce průmyslovou nebo obchodní povahu. Zodpovězení této otázky totiž nebylo za dané situace potřebné, neboť povaha činnosti je rozhodná pouze pokud činnost subjektu směřuje k uspokojování potřeb veřejného zájmu; což v souzeném případě splněno nebylo (srov. rozsudek SDEU ze dne 22. 5. 2003, ve věci C-18/01, *Ritta Korhonen*, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010-399, či ze dne 6. 9. 2018, č. j. 8 Afs 242/2017-32).
52. Jelikož soud v projednávaném případě dospěl k závěru, že žalobce svou činností nenaplnňuje podmínky stanovené v prvním bodu § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, a nemůže proto spadat do kategorie veřejného zadavatele, považoval za zcela nadbytečné dále hodnotit podmínky obsažené ve druhém bodě předmětného ustanovení. Pro přiznání statusu veřejného zadavatele je totiž třeba kumulativního naplnění zákonem stanovených podmínek, jak už bylo dříve popsáno s odkazem na konstantní rozhodovací praxi SDEU a Nejvyššího správního soudu.
53. Za této situace pak bylo ve věci zcela bezpředmětným se zabývat zbývajícími žalobními námitkami, jakož i provádět žalobcem navrhované dokazování, neboť by to bylo v projednávané věci zcela bezpředmětné. K tomu lze ostatně připomenout i závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rámci dřívějšího zrušujícího rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 Ads 301/2020-78, že, „dospěje-li žalovaný k závěru, že stěžovatel není zadavatelem podle § 2 zákona o veřejných zakázkách, posoudí, zda stěžovatel nejednal v rozporu s metodikou. V této souvislosti žalovaný vezme v potaz, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu musí být pravidla stanovená poskytovatelem dotace jednoznačná, určitá a srozumitelná (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68, *L.C.H.*, nebo ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81, č. 2243/2011 Sb. NSS, *Pernix Consult*, a nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14). To však nevylučuje to, že mohou být tato pravidla obecná, včetně odkazu na základní zásady zadávacího řízení (rozsudek NSS z 13. 9. 2017, č. j. 6 Afs 1/2017-27, *SVITAP J.H.J.*).“ K takovému posouzení však v řešeném případě dosud nedošlo, neboť žalovaný dle nadepsaného názoru zdejšího soudu nesprávně vyhodnotil, že žalobce je veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách, a v případě zadávání předmětné zakázky byl tudíž povinen postupovat a řídit se zákonem o veřejných zakázkách.
54. Nadto soud k žalobcem navrženému dokazování listinami obsaženými ve správním spise pouze pro úplnost uvádí, že obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) nelze považovat bez dalšího za důkaz. Vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

55. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, přičemž věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ten tak bude v dalším řízení ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.
56. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 16 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby v částce 1 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif do 31. 12. 2024“), [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a repliky – písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu do 31. 12. 2024] a z částky 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. června 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..